

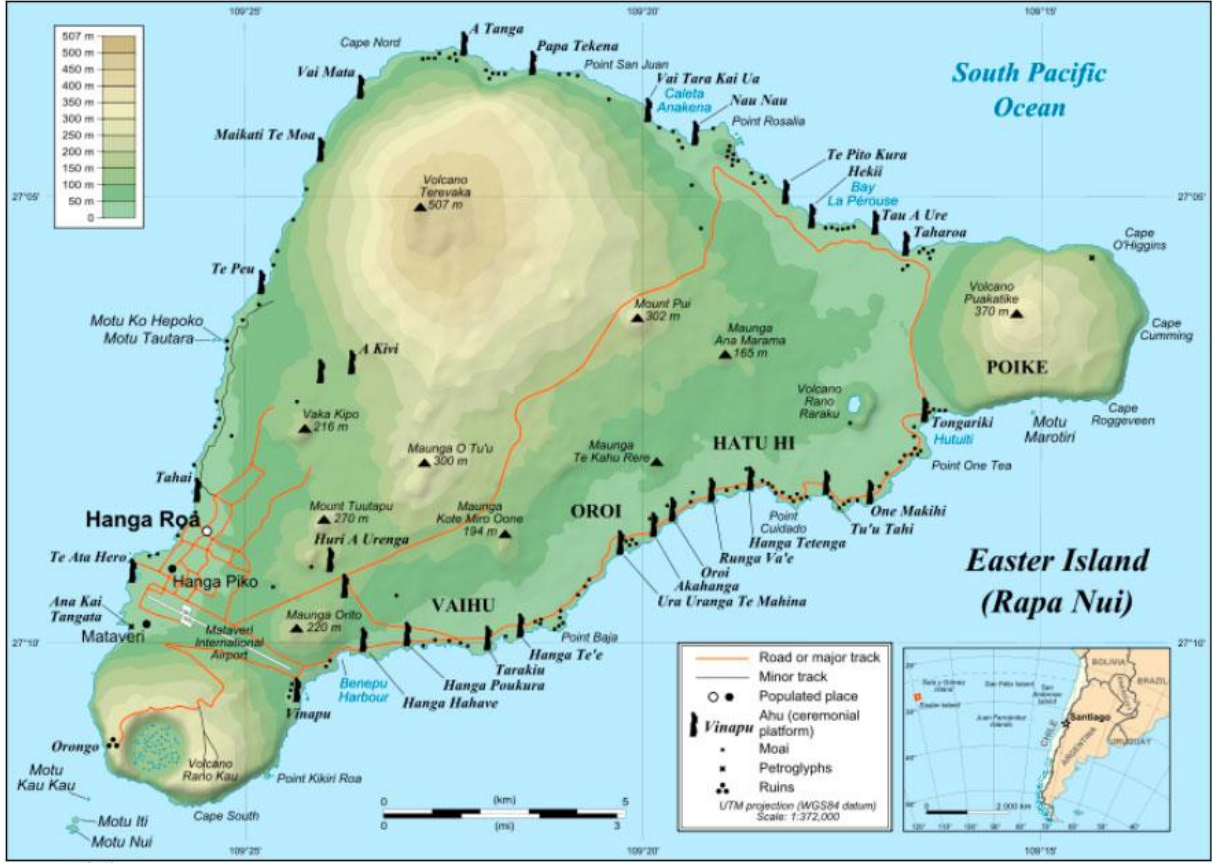
PASKALYA ADASI'NDA HANGİ SIRLAR GİZLİ?

Paskalya Adası 'nın benzersizliği, hakkındaki farklı görüşlerde kendini göstermektedir. Yani, bir yandan insanlar burası hakkında her şeyi bilirken, diğer yandan hiçbir şey bilmiyorlar. Esrarengiz taş heykelleri, kadim ve bilinmeyen kültürün sessiz tanıkları olmaya devam ediyor. Peki, bu anısal heykelleri kayalardan kim yaratmış olabilir?

Biraz coğrafya. Pasifik Okyanusu'nun güneydoğu kesiminde, Şili ile Tahiti arasında Paskalya Adası bulunmaktadır (bkz. Şekil 1). Yerel halk buraya Rapa Nui diyor. Paskalya Adası gezegendeki en uzak adalardan biridir. En yakın kuru karaya uzaklığı batıda 2,092 kilometre, doğuda ise 2,971 kilometredir. Ada, her bir kenarında sönmüş yanardağlar bulunan üçgen bir şekle sahiptir.

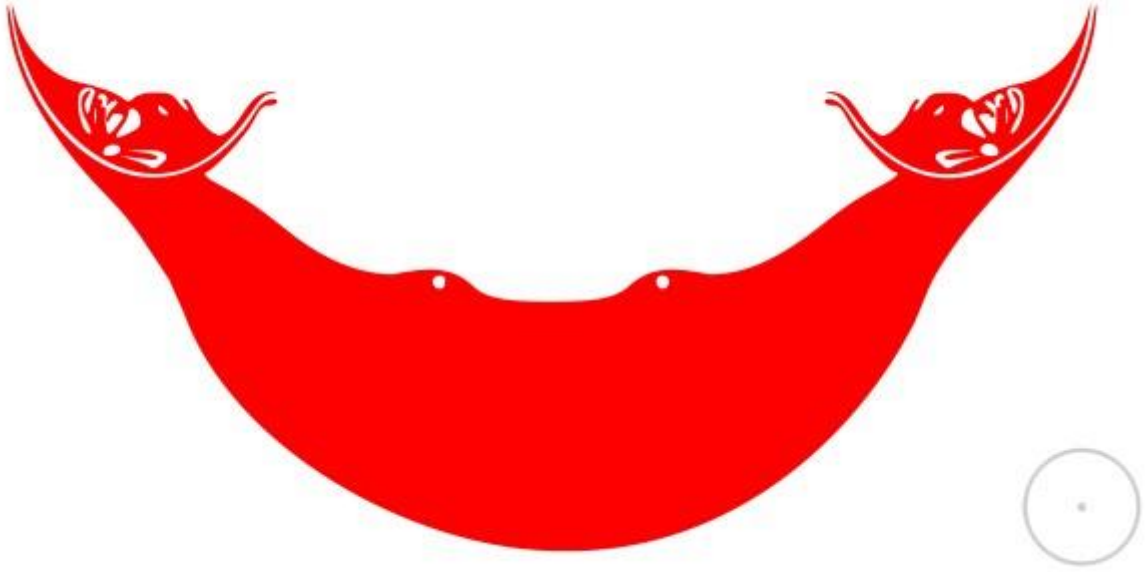

Şekil 1

Şekil 2

Adanın yüzölçümü yaklaşık 160 kilometrekaredir. Paskalya Adası'nın okyanus seviyesinin üzerindeki en yüksek nokta olduğu kabul edilmektedir. Doğu Pasifik Yükselişi adı verilen devasa bir yükselti üzerinde yer almaktadır. Tam olarak bu nedenle Thor Heyerdahl bir keresinde Ay'ın yerel sakinler tarafından görülen en yakın kuru toprak olduğunu yazmıştır.

Şekil 3

Adanın başkenti ve tek şehri Hanga Roa'dır. Adanın kendi bayrağı (Şekil 3) ve amblemi (Şekil 4) vardır.

Şekil 4

Oldukça ilginç bir şekilde, Paskalya Adası'nın birkaç ismi vardır/eskiden vardı: Vaihu, Mata-ki-te-Ragi, San Carlos Adası, Rapa Nui, Teapi, Tekaouhangoaru, Te-Pito-o-te-henua, Hititeairagi ve Paskalya Adası.

Bazı efsaneler Paskalya Adası'nın bir zamanlar büyük bir ülkenin parçası olduğunu ileri sürmektedir (çoğu kişi buranın Atlantis'in günümüze ulaşan bir parçası olduğuna inanmaktadır). Bu oldukça olası görünüyor, çünkü günümüzde bu tür efsaneleri destekleyen pek çok kanıt keşfedildi: adada doğrudan okyanusa açılan yollar var; yerel mağaralarda başlayan ve bilinmeyen yönlere giden çok sayıda yeraltı tüneli bulundu; ve daha az önemli olmayan başka kayıtlar ve şaşırtıcı bulgular var.

Paskalya Adası yakınlarındaki okyanus tabanının sualtı keşfi ile ilgili ilginç veriler, Cousteau ile birlikte buraya gelen Avustralyalı Howard Tirloren'e aittir. Tirloren, 1978 yılında buraya geldiklerinde adanın etrafındaki tabanı yeterince ayrıntılı bir şekilde incelediklerini anlatmıştır. Denizaltıya binen herkes, az bir derinlikte bile suyun altındaki dağların oldukça sıra dışı bir görünüme sahip olduğunu doğrular: hatta bazılarında pencere bağlantılarını andıran delikler vardır. Dahası, Jacques-Yves Cousteau bir keresinde yakınlarda üç gün daha daldığı garip bir derin oyuk bulmuştur. Geri döndüğünde, boşluğu daha da titizlikle araştırmak istedi. Cousteau zifiri karanlıkta hiçbir şey fark edememiş, ancak kendi deyimiyle dipte bir şehrin bir bölümünü oluşturan duvar silüetleri varmış. Ancak Augusto Pinochet'nin denetimindeki siyasi polis DINA'da görev yapan kişiler yüzünden bu işe yaramadı. Tirloren'in iddia ettiği gibi, gizlilik belgelerini onaylamaya zorlandılar ve soruşturmanın durdurulması talep edildi, böylece tüm çalışmalar sonlandırıldı. Ancak, bu boşlukta bu kadar olağandışı olan ne olabilir? Şili güvenlik birimlerinin o dönemde bilim insanlarından neden bu kadar korktukları hala gizemini koruyor. Pinochet rejiminden sonra konu tekrar gündeme geldi, ancak bir sonuç alınamadı. Dolayısıyla, bu gerçek Paskalya Adası'nın büyük bir bölümünün bir felaket sırasında battığı varsayımını engellemez.

1973-1977 yıllarında birkaç Amerikalı okyanus bilimci Paskalya Adası yakınlarında, yani Salas y Gómez Sırtı yakınlarında okyanus boşluklarını araştırmıştır. Sonunda 65 yeraltı tepesi buldular ve on binlerce yıl önce bu bölgede bulunan ve daha sonra su altında kalan bilinmeyen bir takımadanın varlığı hipotezini kabul ettiler. Ancak daha sonra yapılan tüm çalışmalar Şili hükümetinin talebiyle herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin engellendi. "Bilmeceler adası" bugüne kadar gizemini kimsenin çözmesine izin vermedi.

Elde edilen jeofizik veriler Güneydoğu Asya kıyılarının yavaş yavaş okyanusa doğru alçaldığını gösteriyor. Belki de eski zamanlarda batma daha hızlıydı ve Paskalya Adası'nda hala izleri bulunan muazzam nüfusu ve özgün kültürüyle Pacifida da dahil olmak üzere kara (Atlantis gibi) okyanusun derinliklerine indiğinde? Bu durumda, üzerinde yazıtlar ve sanat eserleri bulunan çeşitli levhalar, yok olmuş eski bir uygarlığın korunmuş kanıtlarından başka bir şey olabilir mi? Nitekim Paskalya Adası'nın ilk yerleşimcisi Airo'ya göre, hiyeroglifler ve semboller içeren ahşap levhalar ve çubuklar adadaki tüm binalara yerleştirilmişti. Bunlar çoğunlukla yerel yerliler tarafından hala taşlarla boyanan bilinmeyen hayvan resimleridir. Her resmin bir anlamı vardır, ama bu tür nesnelere çok nadir olduğundan, hiyerogliflerin yalnızca eski bir yazının kalıntılarını temsil ettiğini varsayabiliriz. Yani, yerliler sadece eski

gelenekleri takip etmeye çalışmakta, onlarda herhangi bir anlam bulma niyetinde değildir.

Macmillan Brown çalışmalarında Pacifida harabesinin yaklaşık tarihini bile belirlemeye çalışmıştır. Ona göre böyle bir olay, İngiliz denizci Davis'in Paskalya Adası yakınlarında büyük bir çıkıntı keşfettiği 1687 ile Amiral Roggeveen'in bu yerde küçük bir ada dışında hiçbir şey bulamadığı 1722 yılları arasında gerçekleşmiş olabilir. Olası tufan sadece Rano Raraku taş ocaklarındaki çalışmaların aniden sona ermesiyle kanıtlanamaz. Paskalya Adası'nın pek çok yerinde okyanusa açılan geniş asfalt yollar vardır. Bu, yolların suyun altında bittiği anlamına gelebilir mi? Aslında bir zamanlar okyanus dibinde kayıp bir kültüre dair yeni kanıtlar bulabilir miyiz?

Hipotezi tamamen çürüten bir nokta var - o da kronoloji. Pasifik Okyanusu'ndaki kuru topraklar ne zaman batmaya başladı? Üç yüz yıl önce mi, üç bin mi, yoksa üç yüz bin mi? Ya da belki de sayı milyonlardadır? Jeolojik ve jeofizik veriler, kuru toprakların batmasının ve Pasifik çöküşünün oldukça uzun zaman önce gerçekleştiğini göstermektedir. Galapagos Adaları, Yeni Zelanda ve Fiji Adaları'nın fauna ve florası, yüzyıllar önce bu toprakların tek bir büyük kıtanın parçaları olduğu düşünüldüğünde birbirine çok benzemektedir. Bu nedenle burada uzun zaman önce yok olan ve dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmayan mineraller vardır. Benzer bir şekilde Avustralya kıtası da bir zamanlar Asya'dan kopmuştur. Paskalya Adası bölgesindeki kuru kara batması o antik dönemden beri gerçekleşmemiştir.

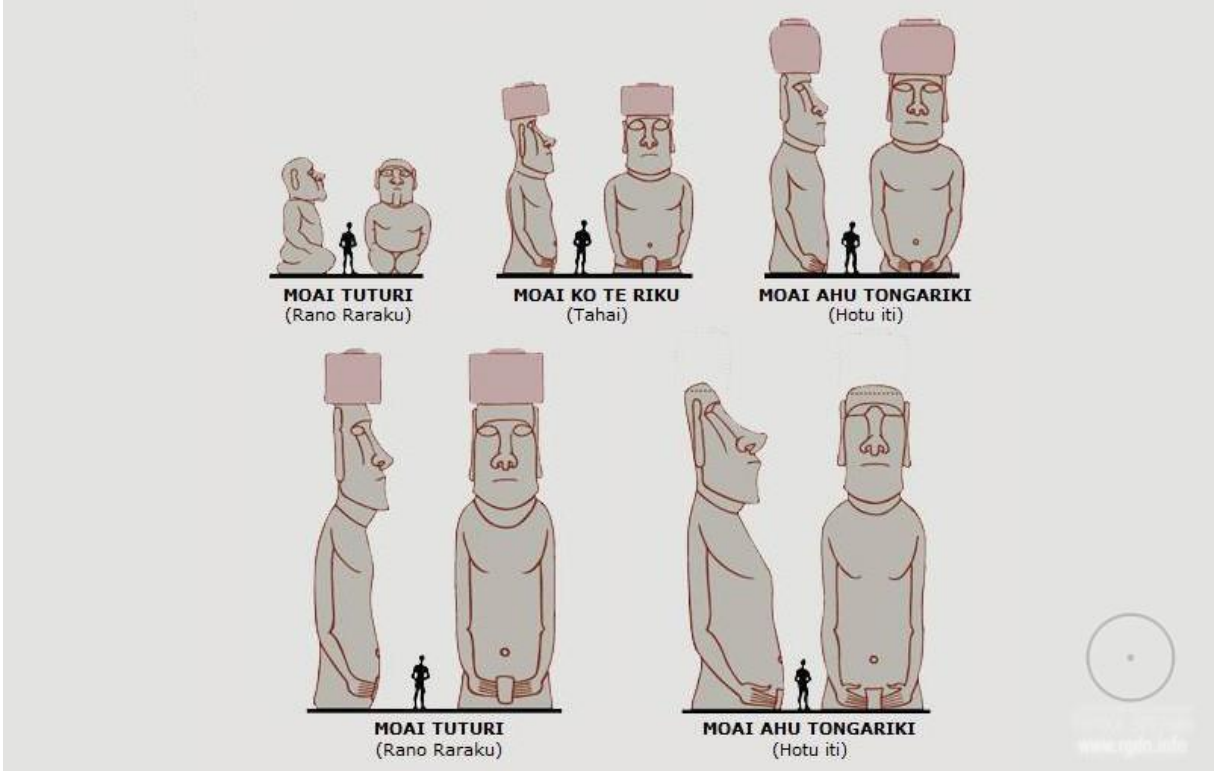
Lawrence Chubb tarafından Paskalya Adası yakınlarında yapılan jeolojik ve oşinografik çalışmalar, adanın tek bir milimetre bile alçalmadığını ve anıtları dikildiğinde kıyı şeridinin bugünkü kadar sağlam olduğunu kanıtlamıştır. Aynı sonuca, adanın en az bir milyon yıldır jeolojik olarak stabil olduğunu tespit eden İsveç keşif heyeti de varmıştır.

Ada kökenini araştıran makale yazarı, birçok akademisyenin gerçeği ortaya çıkarmaktan çok kendi bakış açılarını savunmak ve kişisel olarak kendileri için neyin faydalı olduğunu kanıtlamak niyetinde olduğu izlenimini edinmiştir. Ya da tamamen tarafsız bir araştırmaya giriştiklerinde, bugün resmi olarak topluma dayatılan ve en

üstünkörü doğrulamada bile dikiş yerlerinden ayrılan varsayımlarla karşılaşmaktadırlar. Bu da araştırmacıları, çalışmalarını doğrudan yoldan resmi labirentin dikenli yollarına çevirmeye zorlamaktadır. Bu noktada, çoğu araştırmacının mevcut eserleri yalnızca maddenin maneviyata üstünlüğü perspektifinden değerlendirdiği ve başka hiçbir şekilde değerlendirmedeği açıktır.

Söz konusu araştırma sürecinde bir dizi soru ortaya çıkmıştır. Bilim insanları, açıklanamaz arkeolojik eserlerle ve ilgili çalışmaları alenen yasaklayan hükümet yetkililerinin aynı derecede açıklanamaz davranışlarıyla karşılaştıklarında neden mümkün olan hiçbir şekilde alarm vermezler veya bariz şeyleri topluma bildirmeye çalışmazlar? Neden sadece uygun veya anlaşılır olanları değil de gerçek buluntuları ve olguları dikkate alan hipotezler oluşturmuyorlar? Teorilerini kamuoyuna daha eksiksiz göstermek için nasıl sık sık düşünebiliyorlar? Gezegenimizin gerçek geçmişini öğrenmek onlar için ilginç değil mi, yoksa rutin işleri ve sorunları nedeniyle buna zamanları mı yok? Aslına bakarsanız, okyanusun ortasındaki küçük adaya tonlarca ağırlıkta heykeller inşa etmeye, bunları adanın çevresine yerleştirmeye, yüzlerini okyanusa dönmeye ve üzerlerini süslemeler ve desenlerle kaplamaya kimin ihtiyacı vardı? Adayı ziyaret eden ve yazıyı gören ilk Avrupalılar, yerel halk arasında bu yazıyı alelacele ortadan kaldırmaya başladıysa ve kırk yıl sonra neredeyse hiçbir Pana Nui sakini ne yazabiliyor ne de kendi levhalarını okuyabiliyorsa, yerel yazıyı bu kadar özel kılan neydi? Bunun tesadüfi olduğu ve 18. yüzyıl gibi uzun bir süre önce gerçekleştiği iddia edilebilir. Peki, tamam, ama neden günümüzde hükümet düzeyinde kazılar ve çalışmalar yapılmıyor? Neden bugün bir kişi bariyeri aşmış bir heykele yaklaşırsa hapse atılabiliyor? Ve neden UNESCO heykellerin yeraltındaki bölümlerinin kazılmasını ve incelenmesini yasakladı? Bir başka ilginç nokta da, Paskalya Adası'nın kendine özgü kültürü üzerine çalışan neredeyse tüm çağdaş araştırmacıların, kültürün gerçek anlamını keşfetmenin ya da yerel yazıyı deşifre etmenin imkânsız olduğunu, deşifre ettikleri her şeyin gündelik hayata adanmış metinler olduğunu iddia etmeleridir.

Yarım yüzyıl içinde yok edilen halk

Paskalya Adası 1722 yılında İngiliz gezgin James Cook ve Fransız kaşif Jean-François La Pérouse tarafından ziyaret edilmiştir. İlk yerleşimcilerin gelişinden yarım yüzyıl

sonra çok şey deđiřti. Birçok vadi terk edilmiřtir. Eskiden sađlık timsali olan yerel halk artık sefil bir yařam sűrerken, neredeyse tűm gűrkemli heykeller yıkılmıř ve yerde yatıyordu. Antik kűlt hafızalardan silinmiřti. Ŭnlű “uzun kulaklı” ırktan geriye sadece birkaç temsilci kaldı ve bűyűk olasılıkla onların űkűřű, sadece kabileyi deđil, aynı zamanda onun dođal kűltűrűnű de yok eden rakipleri “kısa kulaklılar” yűzűnden oldu. Bu tűr olayların bir sonucu olarak Paskalya Adası'nda yűzyıllar, belki de bin yıllar sűren koca bir ađ sona erdi. Bu ađın nasıl bir űey olduđu birçokları için hâla bir muamma. Roggeveen ve yardımcıları bu konuda neredeyse hiçbir űey űğrenemediler. Kaptan Cook, La Pűrouse ve 18. yűzyılın ikinci yarısında adayı keřfeden İspanyollar antik eserlere hiç ilgi gűstermediler - sadece keřfedilecek ve kolonileřtirilecek yeni bűlgeler aradılar.

Avrupalı arařtırmacılar nihayet diđer ulusların kűltűrel mirasıyla ilgilenmeye bařladıđında, Paskalya Adası'nda muhteřem geçmiřinin sadece sessiz tanıkları kalmıřtı: nefes kesen devasa heykeller. Artık heykellerin kaideleri yıkılmıřtı ve kraterin kenarında sadece bakımsız bir putperest tapınađı ve űzerinde bilinmeyen hiyeroglifler bulunan birkaç tuhaf ahřap levha kalmıřtı. Yerel sakinlerin sayısı sadece aralıksız sűren iç savařlar nedeniyle azalmadı. 1862'de Peru'dan gelen kűle tűccarları adaya baskın dűzenleyerek son kral da dahil olmak űzere yaklařık dokuz yűz kiřiye yakalayıp gűtűrdűler. Esirler, Atacama űlű'nde gűbre elde etmek için gűnderildi. Daha sonra, adanın ű yűz yerlisi daha esir alındı ve plantasyonlarda çalıřtırılmak űzere Tahiti'ye gűnderildi. Bir Fransız űirketinin isteđi űzerine Dutrou-Bornier tarafından Paskalya Adası'nda bařlatılan gűsteri savařı bařladıđında, yerel halkın geri kalanı ve misyonerler adayı tamamen terk etti. Daha sonra batıda bulunan Gambier Takımadalarına tařındılar. Bűylece 15 yıl içinde Paskalya Adası nűfusu 2500 den 111 kiřiye dűřtű! Kalmaya karar veren az sayıdaki insan da atalarının yűzyıllardır sűregelen gelenekleri hakkında hiçbir űey hatırlamadı.

Şekil 6

Ada sakinleri hakkında ilginç bilgiler (bkz. Şekil 6). Helena Blavatsky'ye göre, yerel yerlilerin çok renkli derileri Paskalya Adası'nda Lemuryalılar (üçüncü kök ırk) ve Atlantisliler (dördüncü kök ırk) dahil olmak üzere çeşitli halkların yaşadığını ve karıştığını kanıtlamaktadır. Bu tür bilgiler Blavatsky'nin *Gizli Öğreti* adlı eserinde yer almaktadır ve burada Paskalya Adası'ndan üçüncü ırkın ilk nesillerinin yaşadığı bir yer olarak bahsedilmektedir. Beklenmedik bir volkan patlaması ve okyanus dibinin yükselmesi Lemurya'yı tüm anıtları ve kültürüyle birlikte sular altında bıraktı. Bunun üzerine ada, Lemurya'nın varlığının bir kanıtı olarak bozulmadan kalmıştır. Başka bir yorum daha var: Paskalya Adası toprakları, buldukları yerde meydana gelen bir felaketten kaçan birkaç Atlantisli tarafından işgal edildi. Lemurya'nın geri kalan kısmına yerleştiler, ancak uzun sürmedi, çünkü daha sonra yanardağ patlaması ve lav akıntıları nedeniyle harap oldu. Dolayısıyla, siyah Lemuryalıların ataları ile kırmızı ve beyaz tenli Atlantislilerin bu bölgede karıştığı anlaşılmaktadır.

Kadim insanların kültürünü yok eden patlama

Birçok araştırmacı Paskalya Adası nüfusunun kültürünü küçük taneciklerle yeniden inşa etmek için çok çaba sarf etti. Ancak, elde edilen resmin eksik olduğu ortaya çıktı. Araştırmacılar, yaklaşık 160 kilometrekarelik bu küçük kuru toprak parçasında iki kültür merkezi olduğunu keşfettikleri için şanslılar:

- Rano Raraku taş ocağı;

- Rano Kau sönmüş volkanının sınırındaki Orongo kutsal alanı.

Rano Raraku, güney tarafında eski taş ocaklarının kaldığı volkanik bir kraterdir. Daha sonra taş ocaklarında gözenekli kayadan devasa kutsal heykeller kesilmiştir. Bu volkanik dağ, korkunç bir iç savaşın sonuçlarını hala korumaktadır: birçok heykel çeşitli aşamalarda tamamlanmadan kalmıştır; bazıları sadece ilk konturlara sahiptir, diğerleri kayadan ayrılmaları ve yeniden yerleştirilmeleri için birkaç keski hareketi ile tamamlanabilir; diğerleri hala ayakta, yatıyor veya hatta sevkiate hazır. Rano Raraku'nun kendisi, yerden 22 metre yükseklikteki zirvesi ile tamamlanmış en büyük anıtlardan biridir. Yanardağın tabanında bazalt bloklardan oluşan geniş bir platform bulunmaktadır; benzer bir başka platform da aşağıda, okyanus kıyısında yer almaktadır. Uzunluğu 50 metreyi bulmaktadır. Geçmişte alt platformda on beş taş idolün tamamı duruyordu, ama şimdi biri hariç hepsi yerde yatıyor. “Kısa kulaklı” ırk, ‘uzun kulaklıların’ esrarengiz kültürünün taşıyıcılarını, devasa anıtlarını yıkarak ve taşları temellerine kadar kırarak tamamen yok etmiştir.

En büyük putların ağırlığı elli tona ulaşmaktadır. Yerel halk metal aletler üretmediğinden, antik insanlar bunları yontmak için taş çekiçler, baltalar ve keskiler kullanmışlardır. En anlaşılmasız olanı ise heykellerin yanardağdan, tabanına yakın ya da ondan oldukça uzakta bulunan platformlara nasıl taşındığıdır. Aslında Paskalya Adası'nda bu tür işleri yapacak çok fazla insan yoktu. Bu nedenle, idollerin kamış veya bitkisel ipliklerden yapılmış sert halatlar, ahşap makaralar ve kaldıraçlar kullanan küçük yerel halk grupları tarafından taşındığını varsayabiliriz. Daha sonra idoller, tabanlarının altındaki bir taş höyüğün hassas bir şekilde ayarlanmasıyla dikey olarak yerleştirilmiştir. Ancak iş bitmemiştir. Şimdi, neredeyse hiç bitki örtüsü bulunmayan adada, bu tür anıtlar her yerde göze çarpıyor. Duruyorlar ya da yatıyorlar, tamamlanmamışlar ya da yeni başlamışlar. Bu kült heykellerin yıkılmasına 18. yüzyılın sonlarında yaşanan kanlı iç savaş neden olmuştur. Heykellerin sadece mezar taşı olarak kullanılmadığı, aynı zamanda Paskalya Adası'nın güneybatısındaki Rano Kau üssü yakınlarında uzanan Orongo platosundaki buluntuların da kanıtladığı gibi belirli bir ruhsal amaca sahip olduğu belirtilmelidir. Volkanik kraterden çok uzak olmayan bu bölgede, pencere açıklıkları olmayan, iri taş bloklardan yapılmış gizemli yapılar bulunmaktadır. Ayrıca, bu yapıların yakınındaki kayalara oyulmuş çok sayıda belirsiz resim vardır.

AllatRa kitabı çeşitli alanlarda bol miktarda bilgi içeriyor, ama bence bu bilgi sadece bilinmeyenin perdesini kaldırıyor ve gerçeği arayanlara daha fazla araştırma yapmaları için sadece bir gösterge görevi görüyor. **Point of View** web sitesinde son zamanlarda gezegendeki en eski mimari nesnelere ve kült yapılarla adanmış bir dizi makale ortaya çıktı. Bu makalelerde söz konusu nesnelere, kitapta ele alınan kadim semboller konusunun bir devamı olarak, *AllatRa*'da verilen ilksel bilgi perspektifinden değerlendirilmektedir.

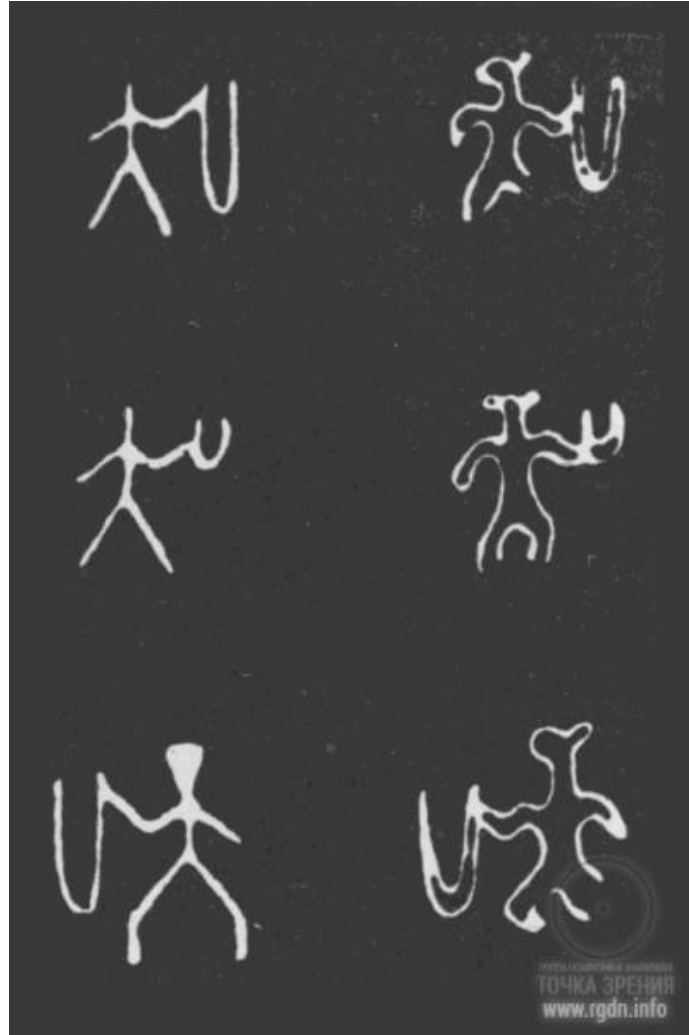
Özellikle Paskalya Adası'na gelince, Pasifik Okyanusu'nun ortasındaki küçük bir kuru toprak parçasına neden birilerinin devasa taş heykeller yontma ihtiyacı duyduğu sorusu akla gelmektedir. Eğer bunlar birçok resmi tarihçinin iddia ettiği gibi basit tapınma putlarıysa, neden en kötü ihtimalle sıradan bir insan boyutlarında palmiye veya

volkanik kayadan oyulmadılar? Böylece heykellerin taşınması çok daha hızlı ve kolay olurdu ve genel olarak taşıma sürecinin nasıl sürdürüldüğü daha anlaşılır olurdu. Bugün itibariyle tonlarca ağırlıktaki heykellerin yapıldıkları yerden buldukları yere nasıl taşındığına dair pek çok varsayım ve hipotez bulunmaktadır.

Paskalya Adası efsaneleri

Brown ve diğer Pacifida taraftarları okyanus dibinde, komşu adalarda ve hatta diğer kıtalarda en azından bazı izler bulmaya çalıştılar. İngiliz araştırmacıya göre Moai Kavakava heykelleri Endonezya kukllarına benzemektedir. Bazı adalarda tamamen kaybolmuş sakinlerin garip izlerine rastlanmıştır: Mercan Adaları'nda eski binaların kalıntıları keşfedilmiştir ve Marquesas Adaları'nda Paskalya Adası heykellerine benzeyen devasa taşlaşmış anıtlar vardır. Küçük Pitcairn Adası'nın gizemli heykelleri de taştan oyulmuştur.

Ayrıca, bilim adamları çeşitli kabilelerin yazılarını incelemişlerdir. Şekil 7, farklı baskılarda ve farklı şekillerde çizilmiş olmalarına rağmen benzer görünen işaretleri göstermektedir. Sol sütun İndus Vadisi'nin sembollerini içerirken, sağ sütun Paskalya Adası'nda bulunan gizemli levhalardaki hiyeroglifleri göstermektedir.

Şekil 7

Bu şaşırtıcı benzerlik 1932 yılında Macar dilbilimci Simon Hevesi tarafından ortaya çıkarılmıştır. Herkesin kendi gözleriyle görebileceği gibi benzerlik tartışılmazdır. Kohau Rongorongo yazısı yaklaşık dört yüz farklı sembol içerir. Kadim Hindu mühürleri üzerindeki metinler de yaklaşık aynı sayıda hiyeroglif içermektedir ve Hevesi'ye göre bunlardan yaklaşık yüz sembol eşleşmektedir! Bir süre sonra da yüz yetmiş dört benzer işaret tespit etmiştir. Eğer bu doğruysa, saçma bir tesadüften söz edemeyiz. Bu işaretler tek ve aynı köke sahiptir.

Fransız araştırmacı Alfred Metro, Hevesi'nin varsayımını sert bir şekilde eleştirdi. Ona göre Macar dilbilimci yanlış bir görüşe sahipti çünkü karşılaştırma için çeşitli yazılardan rastgele semboller kullanmıştı. Ayrıca mühürlerin üzerindeki metin ve yazılar modern ekipmanlarla değil, elle yazılmıştı. Bana gelince, böyle bir ifadenin son derece saçma olduğunu düşünüyorum, çünkü gerçekler kendi adına konuşuyor. Bu durumda eleştiri açıkça sipariş üzerine yapılmıştır.

Pasifik Okyanusu'ndaki ıssız küçük adanın sakinleri ile İndus Vadisi sakinleri arasındaki bağlantının ne olduğu hala belirsizliğini koruyor. Aralarında dünyanın yarısından fazla (!) bir mesafe var - birkaç bin kilometrelik bir mesafe. Üstelik arada sadece mesafe değil, zaman açısından da devasa bir uçurum var. Rapa Nui sakinleri sembollerini MS 19. yüzyılın ikinci yarısında levhalara çizmişlerdir (günümüze ulaşan levhalardan birinde malzeme olarak bir Avrupa küreği kullanılmıştır), oysa İndus Vadisi mühürlerindeki metinler beş bin yıl önce kazanılmıştır! Bu halklar böylesine muazzam bir coğrafi mesafeyi ve böylesine önemli bir zaman dilimini atlamış olamazlar! Dolayısıyla, doğa ve düşman kabileler gibi faktörlerin üstesinden gelme ihtiyacı göz önüne alındığında, dış hatlarını değiştirmeden benzer yazı unsurlarını benimsemeyi nasıl başardıklarını belirlemek bugün hala imkansızdır. Bu halkların sembollerindeki özdeşlik kesinlikle mevcuttur ve eğer bilim, gelişiminin vektörünü ahlaki ve ruhsal olana doğru değiştirmezse, hiçbir ilerleme kaydedemeyecek, açık olan şeylere daha fazla göz yumacak ve Archonların hizmetkarlarının emirlerini yerine getirecektir.

Kuş Adam

Kadim efsanelere göre, yılda bir kez rahipler Tanrı'ya yeni bir Kuş Adam ataması talebiyle başvururlarmış. Bu göreve atanan kişi, birkaç kişiden oluşan bir grubu organize etmek ve onlarla birlikte Rano Kau taş evlerine ve mağaralarına gitmek zorundaydı. Orada, adada yaşayan martılar kıyından birkaç yüz metre uzakta bulunan bir uçurumun üzerine yumurtlayana kadar (bazen birkaç ay) beklediler. Daha sonra grup Motu Nui adı verilen uçuruma doğru yüzdü. Oraya ulaşan ilk kişi hemen bir yumurta aramak, sonra onu yıkamak ve bozulmadan adaya getirmek zorundaydı. Bunu yaptıktan sonra gururla yumurtayı, o andan itibaren Kuş Adam statüsünü kazanan kabile şefine teslim etti. Yumurtayı avucunda tutan kabile reisi, Rano Raraku'ya ulaşana kadar adanın tüm güney kıyısı boyunca dans eder gibi hareketler yaparak yürüdü. Burada on iki ay boyunca Rapa Nui'nin taş sakinlerinin yanında yaşamak zorunda kaldı. Orada tamamen yalnız kaldı, dua ve meditasyonlarla vakit geçirdi. Rapa Nui sakinlerinin geri kalanı için bu yer yasaktı, çünkü saygı duyulan Kuş Adam'ın odası orada düzenlenmişti. Bu tuhaf dinin ana tanrısı, ne bildiğimiz Tanrı- Rab'be ne de Evrenin Yarattıcısı'na benzeyen Makemake'ydi. Kendisi, yoldaşı - martıların hükümdarı - ve üç tanrı - yumurtaların ve gelecekteki döllerin koruyucuları - insan kurbanları talep ediyorlardı. Muhtemelen, antik çağlarda adada yamyamlık da uygulanmış olabilir.

Kuş Adam efsanesini dikkatle inceler ve ilksel bilgilerle karşılaştırsak, oldukça net ve mantıklı bir resim elde ederiz. Paskalya Adası'nın eski sakinlerinin, bizim uygarlığımızın aksine, dünyayı materyalist bir şekilde algılamadıklarını ve manevi değerlere önem vererek yaşadıklarını varsayalım. Bazı Avrupalıların yerel kültürü bu kadar aceleyle mahvetmeye karar vermelerinin nedeni tam da bu olabilir mi?

Böyle bir durumda, bir sonraki Kuş Adam'ın seçilmesi (kuşun insan Ön Veçhesinin bir sembolü olduğuna dikkat edin), önemli görevleri (iklimin, hava durumunun, sismik aktivitenin yönetimi, hatta belki de bazı gezegensel görevlerin çözümü) yerine getirmesi için ruhsal açıdan en gelişmiş kişinin seçilmesinden başka bir şey değildir. Bu amaçla bir grup genç adamı bir güç çemberi oluşturmaları için bir araya getirmiştir. Bu nedenle, mağarada birlikte kalırken nelerle meşgul olduklarını varsaymak mantıklıdır: öğrendiler, düzenli olarak ruhsal uygulamalar yaptılar ve ruhsal öz gelişimleri ve evrimleriyle ilgilendiler. Grup hazırlandığında, dünyanın yapısıyla (dünya yumurtasıyla sembolize edilen) ilgili bilgi ve becerilerinin bir tür sınavından veya testinden geçtiler. Bundan sonra Kuş Adam Rano Raraku'daki en büyük ahu ile çalışmaya başladı. Bu, birçok heykelin üzerine çizilen sembollerle kanıtlanmaktadır. Kuş Adam'ın hangi işaretlerle çalıştığını anlamak için belki de bu sembollere daha fazla dikkat edilmelidir.

Kuşadam kültü ile devasa taş idoller arasında bir bağlantı olduğu, çoğu heykelin arkasına çizilen resimlerle kanıtlanmıştır. Çizimlerde iskeletler, hayaletler ve tanrılar, ama en çok da Kuş Adam tasvir edilmiştir. 1722'de yarı tanrı kültü ve devasa putlar hala aktif bir şekilde destekleniyordu, ancak "kısa kulaklılar" Rapa Nui'ye vardığında her şey büyük ölçüde değişti. Efsaneler, içinde yaklaşık üç yüz erkek ve büyük olasılıkla aynı sayıda kadın bulunan birkaç büyük tekneden bahseder. Bilim adamları

onların Rapa Iti'den korkunç bir iç savaş ya da kavurucu bir kuraklık başladığı için kaçtıklarını düşünmektedir.

AllatRa kitabından:

Anastasia: Paskalya Adası hakkında birkaç söz daha. Yerel halk, bazı taş heykellerin üzerinde bulunduğu tören platformlarının (“ahu”) görünen ve görünmeyen (öte) dünyalar arasında bir bağlantı görevi gördüğüne ve taş heykellerin (“moai”) atalarının doğaüstü bir gücünü içerdiğine dair efsaneleri korumuştur. İnanışa göre bu güç, sözde doğal olayları kontrol edebiliyor ve böylece başarılı bir sonuca, insanların refahına yol açıyor...

Rigden: Burada doğaüstü hiçbir şey yoktur. Sadece eski zamanlarda belirli işaretlerin nasıl ve hangi amaçla aktive edileceğini bilen insanlar yaşıyordu. Onların torunları kendilerine verilen bilgiyi kaybetmemiş olsalardı, şu anda adada yaşayan insanlar kendilerini ve diğer dünyalarla olan temel bağlantıyı daha iyi anlayacaklardı. Genellikle tarihi bilgi ve efsanelerin torunlara aktarılması için, bilgili insanlar taş heykellere işaretler çizer ve genellikle kendilerini özel bir sembolik anlamı olan ilgili dövmelerle süslerlerdi. Bilgisiz insanlar için bunlar kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen çizimlerdi, ama onlara göre “muhtemelen özel bir şeyler bilen” kişilere saygı ve korku aşıyordu. Daha sonra, elbette, basit taklitler yapılmaya başlandı.

Anastasia: Evet, ama Paskalya Adası'nda bulunan taş kafalar ve platformlar üzerinde hiçbir işaret yok.

Rigden: Bu kafaların bedenleri olmadığını kim söyledi? Bırakın oraları daha derin kazınsınlar, belki gözlerinden saklanana bulurlar. Ancak asıl mesele bu değil. İnsanlar işaretler ve semboller aracılığıyla ilginç bir şey keşfetseler bile, bununla ne yapacaklar? Maddi düşünce hakim olduğunda ve Bilgi eksikliği olduğunda, adaya daha fazla turist çekmek ve para kazanmak için en iyi ihtimalle medyada bir heyecan yaratacaklardır. Hepsi bu kadar. Bilgi, ruhsal bir arayıcı için sadece kendini mükemmelleştirmek ve diğer insanlara ruhsal yardım sağlamak için kullanılabilirliğinde değerlidir. ([AllatRa](#) çevrimiçi versiyonununun 411-412. sayfaları - allatra.us)

Yazı ve semboller

Orijinal ada kültürünün yerel sakinlerle birlikte yok olmadığını belirtmek gerekir. Kuşadam'a ve devasa putlara tapınmanın yanı sıra, “uzun kulaklı” kabilesi yazma becerilerine sahipti. Böylece, “kısa kulaklılar” doğal olarak bu becerilerden faydalanmayı başardılar. 19'uncu yüzyılın ilk yarısında, Nga'ara adlı bilgili arikilerin sonuncusu adayı yönetmeye devam etti. Beyaz ve kısa boyluydu. Hükümdar hiyeroglifli sembol levhalarından oluşan bir depo biriktirdi ve okulda Rongorongo kutsal yazısının özelliklerini öğretti. Sadece seçkin birkaç kişi eğitim için ona gönderilirken, adanın diğer tüm sakinlerinin bu tür şeyleri öğrenmesi kesinlikle

yasaktı. Levhalara dokunmaya bile hakları yoktu. Yine de, yüzlerce işaret içeren Rongorongo alfabesini öğrenmeye kabul edilenler özel bir sınavdan geçmek zorundaydı. Her şeyden önce, ilgili hiyerogliflerle eşleşen ip düğümlerini ve silüetleri bükmeyi öğrenmeleri gerekiyordu. Benzer testlerin gezegenin diğer bölgelerinde de uygulandığı bilinmektedir.

Şekil 8

AllatRa kitabından:

Anastasia: Bazı işaretlerin önemi, bence, onlar için bir tür “av” gerçeğini de kanıtıyor. Örneğin Paskalya Adası'ndaki kadim yazı sisteminin hikayesini ele alalım. Bu bölgede, işaretler ve semboller ile bunların yazıda kullanımına ilişkin bilgiler, adanın Hollanda ve İspanyol gemileriyle gelen insanların temsil ettiği “Batı uygarlığı” tarafından işgal edildiği 19. yüzyılın ortalarında oldukça yakın bir zamanda ortadan kayboldu. Dünya, adanın alışılmadık yazı sistemini burayı ziyaret eden bir Katolik misyonerden öğrendi. Paskalya Adası'nın yerlileri, hemen hemen her evde bulunan ahşap levhalar üzerindeki özel işaretlerle kayıt tutuyordu. Ancak Paskalya Adası'nın işaretlerini Avrupalılara açan söz konusu misyoner ve takipçileri aynı zamanda bu yazı sistemini yok etmek ve pagan sapkınlığı olarak yakmak için her şeyi yaptılar. Böylece, yakın geçmişte var olan bu kültürden geriye ne kaldı? Çok katlı binalar kadar yüksek, yirmi veya daha fazla ton ağırlığında ve Paskalya Adası'nın dört bir yanına dağılmış birkaç yüz devasa kafa heykeli, mucizevi bir şekilde bozulmadan kalmış edebi metinlerin bulunduğu birkaç düzine pano, bir asa ve üzerinde yazılar bulunan bir göğüs süsü. Bu sonuncular dünyanın farklı müzelerinde muhafaza edilmektedir. Dünya rahiplerinin bu işaret ve sembollerini öğrendikten sonra, bunların eski bilginin zayıf bir kalıntısı olmasına rağmen, onları yok etmek için her şeyi yaptıkları izlenimi var.

Rigden: Archonlar uyumazlar, harekete geçerler. Çoğu insanın aksine, işaretlerin ne olduğunu ve dahası, iş başındaki aktif bir işaretin ne olduğunu anlarlar. (AllatRa çevrimiçi versiyonunun408-409. sayfaları)

Düğüm büyüü özellikle köklü alışkanlıkların ve geleneklerin gerçek anlamlarını kaybetmediği Okyanusya'nın ilkel kabileleri arasında yaygındı. Diğer kaynakların yanı sıra Kur'an'ın 113. Suresinde de bundan bahsedilmektedir. Çağdaş yorumcular bu durumu büyücülük olarak açıklarken, daha önceki açıklamalara göre Kuran'da düğümlerden bahsedilmesi, sihirli figürleri ören, sonra onlara üfleyen ve kötülüğün çekilmesini sağlayan büyüleri telaffuz eden büyücü kadınlara işaret etmektedir. Arabistan'da bu tür uygulamalar İslam öncesi dönemde oldukça yaygındı, ancak günümüzde “düğüm büyücülüğünden” bir şey anlayacak ne bir Hıristiyan ne de bir Arap bulmak mümkündür. Yine de, geleneksel inançların kadim tanrı kültlerini ve mistik gelenekleri zorlamadığı bölgelerde insanlar hala genellikle oldukça karmaşık konfigürasyonlar oluşturan sihirli düğümler örmektedir. Bu, aşağıdaki gibi halklar tarafından uygulanmaktadır:

- Eskimolar;
- Kuzey, Orta ve Güney Amerika yerlileri;
- tüm Afrika halkları;
- Okyanusya'nın insular kabileleri;
- Japonya da dahil olmak üzere Avustralya ve Doğu Asya'nın yerli sakinleri.

Çoğu durumda çeşitli ip figürleri eğlence için yapılır, ama aynı zamanda örme bir silueti parmaklarına gererek yerlilerin sihirli bir anlamı olan eski kelimeleri telaffuz ettikleri de sık sık dile getirilir. Bu tür büyücülük özellikle Melanezya Havzası, Mikronezya, Polinezya'nın izole bölgelerinde ve Amerikan yerlileri arasında yaygındır.

Bugün itibariyle bilim adamları bu türden yaklaşık 3500 figürin biliyor. Kenarları yuvarlak bağlanmış sıradan bir ipten ya da bükülmüş sentetik bir dantelden yapılırlar. Eski zamanlarda, sihirli desenler yaratmak için kabileler hayvan damarları, bağırsak lifleri, birleştirilmiş veya bükülmüş bitkisel iplikler ve hatta bazen uzun insan bukleleri kullanmışlardır.

Bazen ritüeller ruhlara ve mistik yaratıklara tapınmaya dayanır. Örneğin, Eskimolar örme heykelciklerin bir ruhu olduğuna inanır ve bundan çok korkarlar çünkü onlara göre bu ruh hayatları için tehlikeli olabilir. Eğer biri iplerle çok uzun süre oynarsa ya da bunu yasak bir zamanda yaparsa, kişinin evinin önünde tuhaf hisşirtılar duyulur ve çadırın içindeki ışık yavaş yavaş sönmeye başlar. Bunun üzerine sadece ehil kişiler örme heykelcik ruhunun nasıl yaklaştığını anlar. Bir ruh, kurumuş bedeninden iç organlarını çıkarmıştır ve şimdi susuz kalmış bağırsaklarını kullanarak kendini örmekle meşguldür. Bu işleme kağıt hisşirtısına benzer bir ses eşlik ediyor.

Oldukça ilginç bir şekilde, Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeybatısına yerleşmiş olan Navajo Kızılderilileri, düğüm atmanın uzak antik çağlarda, diğer insanlara bu el

sanatını öğreten bir örümcek-adam kabilesi sayesinde ortaya çıktığına inanmaktadır. Birçok ulus, tanrılarına hediye olarak vermek üzere dantel figürleri örmektedir. Dahası, Mikronezya'daki Gilbert Adaları sakinleri bu tür silüetlerin dünyanın yaratılışından çok daha önce ortaya çıktığına inanmaktadır.

Diğer dünyaya geçişi sağlayan bir hediye

Halk arasında şöyle bir inanış vardır: “Yaşamın ortaya çıkmasıyla birlikte gökyüzü yeryüzünden koptuğunda, bir yarı tanrı yükselmiş ve gökyüzü yavaş yavaş ‘yükselirken’ on bir düğümü teker teker örmüştür.” Bu düğümler Gilbert Adaları'nda bugün bile bilinmektedir, Maude ailesi ise bunlardan on tanesini fotoğraflamayabile başarmıştır.

Öncü işaretler

Bilim insanlarının alfabetik olmaktan çok sembolik olan kadim notları ve yazıtları, üstelik bunların kısmen korunmuş olduğunu da hesaba katarak, neden hala yorumlayamadıkları anlaşılıyor. İhmal edilen bu semboller aslında çok daha eski bir kültürün gerçek ayrıntılarını ve bilmecelelerini açıklamaktadır. Bugüne kadar sadece yirmi mesaj üzerinde çalışılmıştır. Bunlar Almanya, Belçika, Şili, ABD, Rusya, İngiltere ve Avusturya'daki müzelerde saklanmaktadır.

Yaklaşık beş yüz işaretin şifresini çözen Tepano Jaussen'in yorumunu dikkate almazsak, Rongorongo hiyerogliflerinin anlamı bugüne kadar çözülememiş ve ilginç sonuçlara yol açmıştır. Benzer yazılar MÖ 4. binyılda Güneybatı Hindistan yerlileri

arasında yayılmıştır. Onların kültürü de daha sonra yok oldu. Bazı tarihçiler, yazı da dahil olmak üzere bu kültürün bazı bileşenlerinin yaklaşık olarak MÖ 2. binyılda Polinezya'ya getirildiğine inanmaktadır. Daha sonra “uzun kulaklılar” kabilesi bunu Rapa Nui adasına yaymış ve burada yüzyıllar hatta bin yıllar boyunca saklanmışlardır. Bu durum tüm bilgili insanlar ve rahipler ölene kadar devam etti ve böylece günümüz araştırmacıları için çözülmemiş bir gizem ortaya çıktı.

Belirli bir işaret-imge ve belirli bir melodi, iplerden örülmüş herhangi bir heykelcik için bir eşleşmeyi temsil ediyordu ve melodinin ezberlenmesi gerekiyordu. Hiyeroglifler harfler ya da cümleler değildi, ama bazı kavramları ve önemli düşünceleri ifade ediyorlardı. Volkanik camdan bir keski yardımıyla elde edilmiş ya da köpekbalığı dişiyle oyulmuştu. Her çizgi aşağıdan yukarıya doğru çizilmiştir. En alttaki çizgi soldan sağa, bir sonraki ise tam tersi şekilde çizilmiştir. Dahası, her çift çizgide işaretler baş aşağı çizilmişti. Bilim insanları bu tuhaf yazıya *bustrophedon* adını verdiler. Ancak dünya filolojisinde böyle bir yazı şekli nadirdir. Bu esrarengiz yazı uzun yıllar boyunca bilinmiyordu; bu nedenle Avrupalılar onu hemen keşfetmediler. Yazının ilk kayıtları 1817'de, Tepano Jaussen ayrıntılı olarak incelemeye başladığında ortaya çıktı. Sadece birkaç okur-yazar adalının levhalar üzerine çizilmiş metinleri okuyabildiğini, ama işaretleri sadece ipucu olarak kullanarak özü kendi kelimeleriyle yeniden anlattıklarını anladığında tamamen hayrete düştü. İpuçlarından elde edilen bilgiler ezbere öğreniliyordu, ancak herkes kendi tarzında ustalaşmıştı.

Wikipedia'da yer alan ilginç bir kayıt, Archonların Rongorongo kültürünü kendi insanları, özellikle de din adamları aracılığıyla nasıl kökleştirdiğini açıkça göstermektedir. William J. Thomson'a Ure Va'e Iko adında “Peru akınları sırasında hiyeroglif okuma sanatında eğitim aldığını ve karakterlerin çoğunu anladığını iddia eden” yaşlı bir adamdan bahsedilmiştir. Yazı bildiği söylenen son kral olan Kral Nga'ara'nın kâhyasıydı ve kendisi yazamasa da Rongorongo ilahilerinin çoğunu biliyordu ve en azından bir ezberlenmiş metni okuyabiliyordu. Thomson satın aldığı iki tableti okuması için ona hediyeler ve para teklif ettiğinde, Ure “Hıristiyan öğretmenlerinin yasakladığı şeyi yaparak kurtuluş şansını mahvetmeyi kesinlikle reddetti” ve sonunda kaçtı. Ancak Thomson, Jaussen'in tabletlerinin fotoğraflarını çekmiş ve sonunda Ure'yi bu fotoğraflardan okumaya ikna etmiştir. İngiliz- Tahitili toprak sahibi Alexander Salmon, daha sonra İngilizceye çevirdiği Ure'nin diktesini not aldı.

Gizemli bir defter

Thor Heyerdahl bir keresinde Paskalya Adası'ndaki bir gecekonduyu ziyaret etmeye karar verdi. Gecekondu sahibi Esteban Atan, Kohau Rongorongo'nun sırlarını bilen büyükbabası tarafından yazılmış bir deftere sahip olduğunu iddia etti. Defterde antik yazının belli başlı hiyerogliflerinin yanı sıra Latin harfleriyle anlamlarının şifreleri de yer alıyordu. Ancak araştırmacı defteri incelemeye kalkıştığında Esteban defteri hemen gizledi. Olaylara tanık olan kişiler, kısa bir süre sonra Esteban'ı küçük bir tekneyle Tahiti'ye doğru yelken açarken gördüklerini belirtmişlerdir. Büyük olasılıkla

defter de yanındaydı. O zamandan beri Esteban'dan kimse haber alamadı ve deftere ne olduğu da bilinmiyor.

Misyonerler belli bir noktada Paskalya Adası'nın yazısı ile eski Mısır hiyeroglifleri arasında olağanüstü bir benzerlik olduğunu fark ettiler. Dahası, Kohau Rongorongo'nun 175 işaretinin Hindustan yazıtlarıyla tamamen aynı olduğu ortaya çıkmış, işaretlerin kadim Çin yazısına benzerliği ise 1951 yılında Avusturyalı arkeolog Robert Teldern tarafından tespit edilmiştir. Amerikalı ve Alman araştırmacılar, bir zamanlar Polinezya'da var olan yazının mucizevi bir şekilde korunarak Paskalya Adası'nda kaldığından eminler.

Kulak memelerini gerdirmeye yönelik alışılmadık yerli geleneği, eskiden Lemuryalıların en büyük mirası olan hassas kulak yeteneklerine duyulan saygıyı kanıtlamaktadır. Lemuryalılar günümüz insanının kesinlikle duyamayacağı sesleri algılayabiliyorlardı.

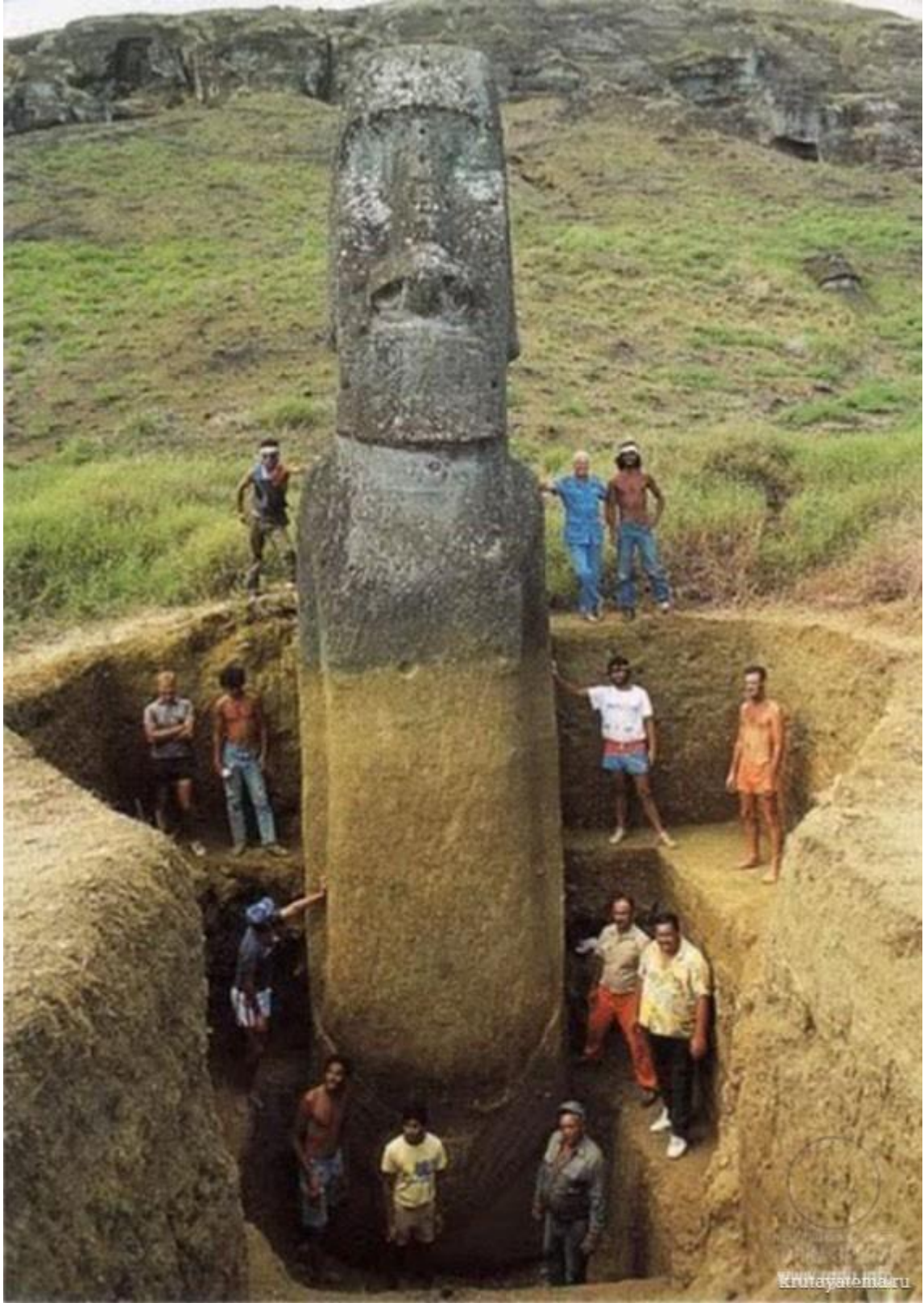
Bu tür olağanüstü işitme yetisinden, bu tür fiziksel yeteneklerin kişinin ruhunun mükemmelliği sayesinde ortaya çıktığının söylendiği İnsan: Unutulmuş Tarihin Parçaları adlı kitapta da bahsedilmektedir. Bazı insanlar bizim duyamadığımız sesleri duyabiliyordu ve bu onların mutluluğunun özüydü.

Bu olağanüstü yeteneğe saygı duymak için, önceki Lemuryalı nesiller kendilerini gerilmiş kulak memeleriyle süslemişlerdir. Böylece uzaktaki ataları gibi görünmek istiyorlardı.

Tanrılarının ihtişamı için heykellerin yaratılması

Carl Behrens, Paskalya Adası'nın zengin bitki örtüsünden ve her yıl toplanan muazzam meyve ve sebze hasadından bahsetmeyi severdi. Yerel sakinleri tanımlarken şunları yazmıştır: “Yerliler her zaman neşeli, iyi biçimli, mükemmel koşucular, arkadaş canlısı ama son derece korkaklar. Bize hediye getirdiklerinde neredeyse hepsi hediyeleri aceleyle yere atar ve hızla kaçarlardı.” Ten renklerine gelince, farklı tonları var: siyah tenli ve tamamen beyaz adalılar var ve hatta güneş yanığı gibi görünen kırmızı tenliler bile var. Kulakları uzundur ve genellikle omuzlarına ulaşır. Bazı yerlilerin kulak memelerine süs olsun diye küçük beyaz çubuklar geçirilmiştir.

Bazı ifadelerle göre, Rapa Nui sakinlerinin olağanüstü yetenekleri tanrılarının iradesinden kaynaklanmaktadır. Tanrılar, dünyanın baktıkları kısmıyla ilgilenmeleri için onlara bu tür yetenekler bahşetmiştir. Yerel sakinler, atalarının muazzam bir güce sahip oldukları için günümüzde ünlü olan anıtları diktiklerini iddia etmişlerdir. Ancak, artık böyle bir yapıya izin verilmemektedir. James Cook böyle bir versiyonu duyduktan sonra buna inanmayı reddetmiş ve hatta adanın temel bilmecelerini formüle etmiştir: taş heykeller nasıl ortaya çıkmış olabilir ve neden artık görünmüyorlar.

Şekil 9

Bununla birlikte, ada sakinleri bu varsayımı desteklememekte ve kuş adamlardan, yani yeryüzüne inen, putları yerleştiren ve uçup giden tanrılardan bahsetmektedirler. Hikâyenin bir kanıtı olarak, adada bulunan kanatlı insan resimleri vardır.

Böylece, Rapa Nui kültürü uzun zamandır tekilliği ve gizemliliğiyle araştırmacıların zihnini kurcalamaktadır. Elçileri, uygarlıklarının yüksek gelişim düzeyini kanıtlayan eşsiz taş anıtlar yarattı. Tüm heykeller 1250 ile 1500 yılları arasında ortaya çıkmıştır. Bugün itibariyle idollerin sayısı 887'dir. Paskalya Adası sakinleri ve kökenleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilinmemektedir. Avrupalılar 18. yüzyılda adayı keşfettiklerinde, bu tür anıtları dikmekten tamamen aciz, geri zekalı bir insan ırkı buldular. Ve ada birkaç on yıl sonra köle tüccarları tarafından ele geçirildiğinde, bu uygarlığın son kalıntıları da gömüldü.

Antiquity dergisinde yayınlanan bir makalede arkeologlar adanın her yerinde bulunan çok sayıda mızrak ucunu detaylı bir şekilde inceledi. İlgili analiz, mızrak uçlarının düşmanlık için tamamen uygunsuz olduğunu göstermektedir. Bu sonuç, iyi bir silahın asıl amacının düşmanı öldürmek olduğu, Paskalya Adası'ndaki mızrakların ise ölümcül olmasa da sadece bir insanı yaralayabileceği düşüncesine dayanmaktadır. Dolayısıyla, büyük olasılıkla mızrak uçları toprağın işlenmesi, yiyeceklerin işlenmesi ve yerel sakinlerin bedenlerine çeşitli dövmelerin uygulanması için kullanılan araçlar olarak hizmet etmiştir. Ayrıca, adada büyük çaplı ve kanlı savaşlar olduğuna dair herhangi bir kanıt bulunmamaktadır. Dolayısıyla, antik kültürün çöküşünün daha çok kaynak yetersizliği ile sosyal ve ekonomik yapıdaki değişikliklerden kaynaklandığı söylenebilir. Teorik olarak bu uygarlık yeniden canlandırılabilirdi, ama adaya gelen Avrupalılar olası bir canlanmayı engellediler.

Araştırma sonuçları

Çeşitli araştırmacıların ve sıradan gerçeği arayanların materyallerine aşına olduktan sonra Paskalya Adası'na ilgi duyulduğu izlenimi ortaya çıkmaktadır, ama gerçek bilginin mevcut olmaması bir araştırmacıyı ya standart resmi teorilerin labirentine ya da gerçeği asla keşfedemeyeceğimiz sonucuna götürmektedir.

Dolayısıyla, şu hususlar tespit edilmiştir:

1. Adada çeşitli moai (heykel) türleri vardır: bazıları yakın zamanda kaideler üzerine yerleştirilmiştir, diğerleri adanın etrafına dağılmıştır; diğerleri ise kısmen toprağa gömülüdür, bazen de oldukça derindedir.
2. Dahası, heykeller boyut ve görünüm açısından farklılık göstermektedir, çünkü görünüşe göre çeşitli zamanlarda yapılmışlardır.
3. Bugün itibariyle resmi bilim, moai'lerin yaklaşık olarak MS 1200 ila 1400 yılları arasında yapıldığını ve omuzlarına kadar toprakta duranların zaman içinde kum ve toprakla kaplandığını iddia etmektedir. Oysa doğanın yer seviyesini 2-3 metre ya da daha fazla yükseltmesi için ne kadar zamana ihtiyacı vardır? Burada kesinlikle yanlış giden bir şeyler var.
4. Adada, insan ve dünya hakkında ruhsal bilgiye sahip insanların eylemlerine belli belirsiz benzeyen birkaç gelenek var (deri beyazlatma, Kuş Adam kültürü).

5. Çok sayıda bilmeceye ve adanın keşfi için açık fırsatlara rağmen, yerel yetkililer hiçbir resmi bilimsel çalışma yürütmemektedir. Dahası, bu tür çalışmalar tabulaştırılmış, kazılar yasaklanmış ve ada yakınlarında su altı araştırmalarına da izin verilmemiştir. Burada herhangi bir şeyi keşfetme riskini göze alanlar polis veya istihbarat servislerinden uyarı alacak ve hatta hapsedilebilecektir. Konuyla ilgili pek çok örnek var. Thor Heyerdahl tarafından kazılanlar bile gömülmüş. Görünüşe göre birileri insanların adadaki eserlerde saklı olan gerçeği öğrenmesinden korkuyor ve bu tür yaklaşımlar dünya genelinde bu tür pek çok yerde aynı. Archonların faaliyetleri kesinlikle kapsamlı bir araştırmayı hak ediyor, çünkü çağlar boyunca değişmeden kalan etki yöntemlerinin anlaşılması, insanlığın onların toplumun günlük yaşamındaki eylemlerini ortaya çıkarmasını ve genel görüşe maruz bırakmasını sağlayacaktır.

6. Çok ilginç bir konu da adada eskiden var olan ve Avrupalıların gelmesiyle derhal yok olan yazıdır. Bir yüzyıldan kısa bir süre içinde geleneksel yerel işaret ve sembollerin nasıl okunup yazılacağını bilen kimse kalmamış ve yazıyı hala hatırlayanlar araştırmacılardan ateş gibi kaçmışlardır. Görünüşe göre, yabancı araştırmacılarla yaşadıkları deneyim oldukça acıydı.

7. Yukarıda anlatılanlar ışığında, Avrupalılar gelmeden önce adada insanların gerçek bilgiyi korudukları ve sadece korumakla kalmayıp aktif olarak uyguladıkları kadim bir kültürün var olduğu açıktır. Örneğin, “plastisin” taş işleme teknolojisi (bir taş plastisin kadar plastik hale geldiğinde), çok tonluk heykellerin kesilmesi ve taşınması, farklı kıtalardaki diğer birçok megalitik yapı gibi alt katmanı poligonal duvarla kaplı üç katmanlı ahu (platformlar). Heykellerin yaratılması ve ada çevresi boyunca yerleştirilmesi gerçeği bunun gerekli olduğunu göstermektedir (en azından yerel halk için). Daha önce de tespit ettiğimiz gibi bu insanların bilgili manevi insanlar olduğunu göz önünde bulundurursak, bu gereklilik tüm dünya ya da onun bir parçası için belirli koşulların yaratılmasından kaynaklanıyor olabilir, çünkü “moai'ler kuzey rüzgarlarının gücüne sahiptir ve dünyanın baktıkları kısmından sorumludurlar.” Bunlar hem iklimsel hem de ruhsal koşullar olabilir.

Dolayısıyla bugün Paskalya Adası'nın pek çok sırrı hala çözülememiş durumda ve araştırmacıları ilgilendiren soruların yanıtları belki de sonsuza dek kaybolabilir. Bununla birlikte, çalışmalar devam ettiği sürece, insanlar yüzyıllar önce yaratılan bulmacayı çözmeyi ummaya devam edecektir.

Alex Yermak (Kiev, Ukrayna) tarafından hazırlanmıştır.